

ע"פ 2356 - סמich רגבי, רביד שרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 2356/17

ע"פ 1332/18

כבוד השופט י' עמידת
כבוד השופטת ד' ברק-ארץ
כבוד השופט מ' מזוז

לפני:

سمich רגבי :
רביד שרי :
המעערער בע"פ 2356/17
המעערעת בע"פ 1332/18

נ ג ז

המשיבה: מדינת ישראל

ע"פ 2356/17: ערעור על פסק דין של בית
המשפט המוחזוי ירושלים בת"פ 02-15-02-029628-02-15
שניתן ביום 31.01.2017 על ידי כבוד השופט אמןו
כהן

ע"פ 1332/18: ערעור על פסק דין של בית
המשפט המוחזוי בירושלים בת"פ 15-02-02-29718-02-15
שניתן ביום 4.1.2018 על ידי כבוד השופט כרמי
מוסק

עו"ד נאשף דרוייש
עו"ד ארץ בר צבי, עו"ד חגי לרנאו
עו"ד נועה זעירא
עו"ד דגנית כהן-ויליאמס
גב' ברכה ויס
בשם המשיבה:
בשם המערער בע"פ 2356/17:
בשם המערעת בע"פ 1332/18:
בשם שרות מבחן למבוגרים:

פסק דין
**

השופט י' עמידת:

1. שני המערערים שלפנינו הורשו כל אחד בנפרד, בגין מעורבותם בסיפור המעשה שיתואר להלן, כפי שעולה מכתב האישום ומוחומר הראות שהובאו בפני בית המשפט קמא (נצין כי כתבי האישום של השניים שונים במקצת אך

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

לצורך התיאור להלן איננו נדרשים לנראנסים השונים ביניהם).

המערערת בע"פ 1332/18 (להלן: המערערת) הייתה חברותו של פאייז רגבי (להלן: פאייז) עד זמן קצר לפני התרכשות האירועים שיתוארו להלן. המערער בע"פ 2356/17 (להלן: המערער) ומוחמד שווקי (להלן: מוחמד) הם קרובי משפחה של פאייז. המערערת ופאיז היו מסוכסים עם בני הזוג אחמד בדראן (להלן: אחמד) והודיה אללוֹף (להלן: הודיה), שהtaggorroו ייחדיו בחדר בקומת השניה בבניין ברחוב בצלאל בצרואוי בירושלים (להלן: החדר והבית). בחדר בקומת השלישית בבית, התגוררה אורית לנדון זיל (להלן: המנוחה) יחד עם בעלה.

ביום 23.1.2015 בשעות הערב, תכננו המערערת, המערער ומוחמד (להלן: השלושה) הגיעו לבית כדי לשורוף את חדרם של אחמד והודיה. המערער התקשר לאחמד מספר פעמים כדי לוודא שהוא והודיה לא נמצאים בבית. השלושה נסעו מTEL אביב לירושלים ברכבו של מוחמד, והגיעו לבית בסמוך לשעה 03:05. מוחמד המתין ברכב, בעוד שהמערערת והמערער נכנסו לבית. סמich החל לפרק את דלת החדר באמצעות כלים פריצת, עיקם את צילינדר הדלת ופתח אותה בבעיטה. המערערת וסמich נכנסו לחדר, היצתו במצבה את הסדינים שהיו על המיטה הזוגית ולקחו מהארון בשמיים ובגדים של אחמד והודיה. כשהאהש אחזה במזרון הם עזבו את החדר ויצאו מהבית, נכנסו לרכב של מוחמד ועצבו את המקום במהירות. האש שפרצה כילתה מספר רהיטים בחדר ואת דלתו, שהייתה עשויה עץ. עשן רב חדר למסדרון, לקומה השלישית בבית ולחדר בו שהטה המנוחה. סביב השעה 03:00 התקשרה המנוחה לבעה, שהיא בעבודה, וצעקה "יש אש, יש אש". צוות כיבוי אש הגיע למקום בסמוך לשעה 03:19 והחל בכיבוי שריפה. בשל העשן הרב שמליא את הבית, צוות הכיבוי הצליח להגיע למנוחה רק בסמוך לשעה 03:30 ומצא אותה מחוסרת הכרה. המנוחה פונתה מהחדר וצוות מגן דוד אדום שהמתין מחוץ לבית ביצע בה החימאה. המנוחה הועברה לבית החולים הדסה עין כרם כשהיא סובלת מהרעלה תחומצת פחמן כתוצאה ממשאית עשן. לאחר כשבועיים בהם הייתה במצב של מות קליני, נפטרה המנוחה.

טרם נעצר מוחמד ביום 25.1.2015, תיאם עמו המערער כי אם יעצרו על-ידי המשטרה, יספרו כי המערערת בקשה מהם להסייע אותה בבית כדי להביא בגדים מחברתה, וכי המערערת עלה לבדה לבתים בעודם נשארו מחוץ לן.

2. בגין האמור לעיל, המערערת הורשעה לאחר שמייעת ראיות (כב' השופט י' הכהן) בעבירות של הריגה (לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק)); הוצאה (לפי סעיף 448(א) לחוק); התפרצויות למקומות מגוריים (לפי סעיף 406(ב) לחוק); וగנבה (לפי סעיף 384 לחוק). בגין הדין (כב' השופט י' מוסק) הושת על המערערת, בין היתר, עונש מאסר בפועל של עשר שנים וכן תשלום פיצוי בסך של 250,000 ₪. עונש זהה לעונשה של המערערת, הושת גם על המערער (כב' השופט א' כהן).

על כך נסובים שני הערעורים הנפרדים שנשמעו בפנינו במאוחד.

3. ערעור המערערת: הערעור נسب הן על הרשעתה בעבירות ההוצאה וההריגה והן על חומרת גזר הדין וגובה הפיizio.

בתום הדיון, לאחר ששמענו באricsות את טיעוני באי כוח המערערת, קיבלה המערערת את המלצתנו וחרזה בה מהערעור על הכרעת הדיון. נציג Ci בעקבות תיקון 137 לחוק (הIFORMה בעבירות ההמתה), הסכימה המדינה עוד קודם לדין להמיר את ההחלטה בעבירות ההריגה, בהרשעה בעבירה של המתה בנסיבות דעת, לפי סעיף 301ג לחוק, בנוסחו דהיום ("הגורם למותו של אדם בנסיבות דעת, דין - מסר שטים עשרה שנים").

4. בערעור על חומרת העונש, הדגישו באי כוחה של המערערת, בין היתר, את נסיבות חייה הקשות, החברה השולית עמה התרועעה במשך שנים רבות, הליכי הAMILה מסמי ומאלכוול שעבירה לאחר שנענצה, והליך השיקום שהוא עוברת בבית הסוהר. עוד נטען כי המערער מוחמד הם הדמויות הדומיננטיות, בעוד שהמערערת אף נגרה אחרים; כי על מוחמד הוטל עונש מסר של 26 חודשים בלבד; וכי הוצאה שגרמה למוות היא אירוע חריג, והמערערת מצרה על התוצאה הטרגית. לעניין הפיזי נטען, בין היתר, להיעדר יכולת כלכלית של המערערת, וכי רכיב הפיזי מעמיד אותה במצב בלתי אפשרי, שיגרום לכך שבעת שחרורה תצטרכן להתמודד עם חוב שיתפח לסכום של מעלה מחצי מיליון ₪.

5. ערעור המערער: המערער הצטרכן לטענות המערערת, והצביע על הרקע הסוציאו-כלכלי הקשה שבו גדל; על כך שהודה בנסיבות שייחסו לו בכתב האישום; שאין לו עבר פלילי; חזות הסביבות הראשונה עם החוק; שלא הורשע בעבירות הגנבה וההתפרצויות; וכי לא ערער על גובה הפיזי.

6. משהארינו הצדדים בטיעוניהם, נזכיר אנו בדברינו ונאמר כי המקרה דן מוכיח את אשר נאמר פעמים רבות בפסקה בנוגע לעבירת הוצאה: "מעשה הוצאה ראשיתו ידועה, ואחריתו מי ישורנה" (ראו, בין היתר, ע"פ 4311/12 סורי נ' מדינת ישראל בפסקה 3 (8.11.2012); ע"פ 19/06 8347 מישראל נ' מדינת ישראל (17.3.2020)); "ראשיתה גפרור ואחריתה עלולה להיות שURI מוות" (ע"פ 3210/06 עמאраה נ' מדינת ישראל, פסקה (1) (18.3.2007)); "אשר המתפשט באופן בלתי מבוקר זורה הרס, ומסכן את האדם ואת החיים, את הגוף ואת הרכוש" (ע"פ 2939/19 חלפון נ' מדינת ישראל (2.2.2020)). לא בכדי קבע המשפט עונש חמור של עד 15 שנות מסר לעבירת הוצאה. זאת, נכון, נכון פוטנציאלי הנזק המשמעותי שטמון בעבירה זו וחוסר היכולת לשלוות בתוצאותיה (ע"פ 6720/16 מדינת ישראל נ' פלוני והאסמכתאות שם (7.3.2017) (להלן: ע"פ 6720/16)).

איןנו צריכים להרחיק עדותנו, וה מקרה שבפניו, שבו קייפה אישת צעירה את חייה, אך יוכיח את עצמת הפגיעה הכלומת בכל הוצאה, וב[out]הה בטור בית מגורים בפרט. משפט הענישה בעבירת הוצאה היא רחבה ורחבת הענישה אינה אחיד, כל מעשה על פי נסיבותיו (ע"פ 6720/16, בפסקה 9). המקרה שבפניו נופל לרף הגובה של חומרת מעשה הוצאה שלעצמם, עוד לפני שאנו באים לתוצאה הקשה של מות המנוחה (והשו לע"פ 2249/18 מדינת ישראל נ' פלוני (11.11.2018)), שם חלף עונש של ארבע שנים מסר בגין הוצאה שהושתו על הנאם בבית משפט קמא, הטיל בית משפט זה עונש מסר של שש שנים מסר בגין הוצאה שגרמה לפציעתם של שלושה אנשים, בעוד שכך, אין דרך של ערכאת ערעור למצות את העונש. עם זאת, באותו מקרה, הוצאה נעשתה במתכוון כדי לפגוע בבני אדם, ערירה שהעונש בצדיה הוא 20 שנה).

7. המערערים הצביעו על כך שמוחמד נדון ל-26 חודשים מסר בלבד. אך מוחמד הורשע בהסדר טיעון בעבירות של סיווע להוצאה ולהתפרצויות וכן בשימוש הליכי משפט, בעוד שהמערערים הורשעו כمبرיעים בנסיבות בעבירות הוצאה והריגה, כך שאין מקום להקים מהעונש שהושת עליו לעניינו. ובכל, אין להקים מהסדר טיעון של נאשם אחד על רף

הענישה של נאשם אחר, באשר הסדר טיעון יכול להביא בחשבון גם שיקולים במשורר הראייתו.

.8. על רקע דברים אלה, נבחן את עניינם של המערערים.

עבורו של המערער נקי, בעוד שלמעעררת עבר פלילי בעבירה של שוד מזון. המערער הורשע גם בעבירה של שיבוש הליכי משפט אך לא הורשע בעבירות של גניבה והתפרצויות, בעוד שהמעעררת הורשעה בעבירות אלה. קשים ורעים שני חיה של המערערת. נסיבותה האישיות ומוצאותיה משך שנים, החל מגיל צעיר, פורטו בחומר שבפנינו ולא נרחיב מפאת צנעת הפרט. لكن יש להוסיף את הליכי הגמילה וההיליך השיקומי שעבירה המערערת עוד בתקופת מעצרה וכיום בין כותלי הכלא.

בהתנן מכלול השיקולים, ובהתנן שהמעשים בוצעו על ידי השניים בצוואתו חדא, איןנו רואים להבחין בין המערערים לעניין העונש.

.9. כאמור, לאור הרפורמה בעבירות המתה, המדינה הסכימה להמיר את עבירת ההריגה, שהעונש בצדיה הוא 20 שנה, לעבירה של המתה בנסיבות דעת שהעונש בצדיה הוא 12 שנה. יכול הטוען לטען כי לאחר שהעונש המכסיימי בגין המעשה הופחת על ידי המחוקק באופן כה משמעותי, יש להפחית מיניה וביה מהעונש שהוטל על המערערים על פי הדין הישן. ולא היא. המעשה ונسبותיו אינם מושפעים מuctorת העבירה, וכאשר בית המשפט המוחז' השית על המערערים עונש מאסר של עשר שנים, הוא ראה נגד עינוי יסוד נפשי של קלות דעת, כפי שעולה גם מסעיף 133 להכרעת הדין של המערערת, בו מצין בית המשפט כי מי שמבצע הצעה נוטל על עצמו סיכון גם אם יש להניח שהוא עושה זאת "בהנחה ובתקווה שהסיכון לא יתמשח. משמעות התנהגות זאת, מלמדת על מצב נפשי של קלות דעת ברגע להתרחשות" (הדגשה הוספה - י"ע).

עם זאת, בהינתן השיקולים לקולה עליהם עמדנו לעיל, ובעיקר נסיבותה האישיות המיחודות של המערערת והיעדר עבר פלילי של המערער, הגענו למסקנה כי יש להעמיד את עונשם של המערערים על תשע שנים, דהיינו, הफחה של שנה.

.10. הפיצוי: תסקרי נפגעי העבירה מדברים بعد עצם, ולמורים על הפגיעה והנזקים שנגרמו לבעה של המנוחה ולמשמעותה, כפי שעלה גם מהדברים הנרגשים שנשאו בפנינו בתום הדיון. עם זאת, אנו סבורים כי לא היה מקום להטיל על כל אחד מהמעעררים לשאת בפיצוי בשיעור המעט מכסיימי על פי החוק. אנו מעריכים אפוא את הפיצוי הכללי שישולם על ידי המערערים,ividually, על הסך של 250,000 ₪, בחלוקת שנקבעה בסעיף 59 לגור דין של המערערת, וזאת בהתחשב ביכולתה הכלכלית הדלה.

המעעררת תהיל לשלם את הפיצוי בתום מאסרה.

.11. בכפוף כאמור לעיל, יתר הוראות גזר דין ישארו על כן.

השופט מ' מזו:

אני מסכימים.

השופט ד' ברק-ארז:

אני מסכימה לפסק דין של חברי השופט י' עמית במקורה קשה זה הטעול בצער ובכאב.

שאלת הפיצויים אינה העיקר במקורה שבפנינו. עם זאת, ראוי להתייחס אליה - הן מאחר שהכרענו בה נגזרת מן העקרונות שנקבעו בדנ"פ 5625/16 אסרך נ' טוק בוקובה (13.9.2017) (להלן: עניין דין נסף טוק) והן משומש שנדרשת הבירה כי התשובה שאנו נותנים לה אינה מבטאת התיקשות ממעיטה לאובדן של נפגעי העבירה. עניין דין נסף טוק נדונה השאלה האם התקarra הקבועה בסעיף 77 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 יכולה לפסיקת פיצויים בהליך הפלילי חלה במשותף על כל נפגעי העבירה המקבלים פיצוי מכוח אותו מקרה מותות. התשובה החיובית לשאלת זו נגזרה, בין היתר, מתכליתה של פסיקת הפיצויים בהליך הפלילי - לשמש סעד מייד ודוחף לנפגעי העבירה, להבדיל ממתן פיצוי מלא לנזקם, כמו גם מגבלותו של ההליך הפלילי שאינו מאפשר הוכחה מדוקת של הנזקים שנגרמו. אולם שיקולים עצם יפים גם לשאלת השתערורה כאן - האם יש מקום לפסיקת פיצויים החורגת מהתקarra הסטטוטורית בגין אותו מקרה מותות - כאשר האחריות לו רובצת על יותר מעבריין אחד. תשובה אחרת הייתה סוללת את הדרך, מכיוון כי, לפסיקת פיצויים בהיקפים גדולים בהליך הפלילי שאינו מותאם ואני מיעוד לך, ללא הוכחת נזק. אין צורך לומר כי הדרך לפסיקת פיצויים בהליך האזרחי עודנה פתוחה, תוך הסתמכות על סעיף 42א לפקודת הראות [נוסח חדש] ככל שהדברים נוגעים לפטור מהוכחת העובדות שנקבעו בהליך הפלילי.

מן הדברים שקרהנו ושמענו ניתן היה להבין ולהבין ואובדנה של אורית הוא קשה מנשוא מבחינת אהבה, שבלבם היא הותירה חלל עצום. יהי זכרה ברוך.

הוחלט כאמור בפסק דין של השופט י' עמית.

ניתן היום, ז' בתמוז התש"ף (29.6.2020).

